

Hồi 24

Lọt Vào Quỷ Kế

Lục Siêu Quang vừa tỉnh dậy, khi có tia mặt trời rọi vào mặt chàng. Thời gian trôi qua chẳng biết đã bao lâu.

Chàng mở mắt, bàng hoàng nhận ra mình nằm trên tảng đá, trong một hang động âm u, chỉ có tia mặt trời với bản thân, Lục Siêu Quang đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt... Đồng thời, như có bàn tay mềm mại ve vuốt, nâng niu thân hình chàng.

Chàng định thần, và một cơn gió thoảng qua, Lục Siêu Quang xoay mình, mở lớn mắt, lại chẳng thấy có bàn tay ai cả. Chàng nghĩ thầm, chẳng qua là hoang tưởng, có ai đến với chàng đâu.

Những sự việc vừa qua bỗng trở về trong tâm não, chàng gẫm lên:

- Rồi ta sẽ giết hết bọn Hoa Nguyệt Hội tàn độc này.

Thật không ngờ. Một người đẹp như Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội lại sâu độc đến thế.

Khuôn mặt kiều diễm ấy, đối với chàng quen quen... dường như chàng đã gặp ở nơi đâu rồi.

Lục Siêu Quang cố gắng nhớ lại...

Từ lúc ở Linh Quân Biệt Phủ, dưới Tử Vực Ma Phong trở về, chàng đã gặp hai người con gái đẹp là Mã Giáng Kiều và Phương Tuyết Vân. Vậy gương mặt Nữ Hội Trưởng này mang máng giống ai?

Mã Giáng Kiều, nét đẹp thật dịu dàng, còn Phương Tuyết Vân... à à... Phương Tuyết Vân... Đúng rồi...

Chàng kêu lên nho nhỏ:

- Một sắc đẹp lộng lẫy, nhưng lá loi, phóng đảng. Nữ Hội Trưởng này rất giống Phương Tuyết Vân, tuy có vẻ già dặn hơn.

Một bông hoa độc gấm ghê.

Như nổi cơn thịnh nộ, Lục Siêu Quang trỗi dậy. Song lạ thay, toàn thân chàng mềm oặt như chẳng có chút công lực nào cả.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Ôi, không lẽ công lực của ta đã tiêu tan bởi chung rượu độc của ma nữ?

Chàng lại cố gắng đứng lên. Song đôi chân chàng run rẩy như cái hình múa rối, cứ ngã nghiêng, không tuân theo ý chí của chàng nữa.

Lục Siêu Quang cảm tức găm lên:

- Trời ơi, không lẽ ta bị thân bại danh liệt ở nơi đây?

Bỗng một tiếng cười lãnh lút từ phía sau, và giọng nói lạnh lùng:

- Còn gì nữa mà than van thân phận. Ta sẽ giết ngươi đây.

Chàng trai ngạc nhiên, cố quay cái cổ yếu ớt nhìn lại, và chàng kêu to vì bất ngờ:

- Phương Tuyết Vân...

Cô gái đẹp đang đứng trước mặt chàng chính là Phương Tuyết Vân, lộng lẫy và nguy hiểm.

Lục Siêu Quang nghĩ nhanh trong đầu: "Tại sao Phương Tuyết Vân lẳng lơ, đa tình chàng đã gặp trong rừng, lại có mặt nơi đây? Nàng có liên quan gì với Hoa Nguyệt Hội?"

Nhìn cô gái đăm đăm, chàng hỏi:

- Nàng vừa nói... nàng sẽ giết ta?

Tuyết Vân bật cười:

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?

Lục Siêu Quang vùng cánh tay lên. Nhưng cánh tay xuội lơ, chẳng còn chút kinh lực.

Chàng trợn mắt:

- Nhưng vì sao nàng giết ta?

Cô gái rít qua kẽ răng:

- Ngươi quên rồi à? Trong rừng tùng, sau khi giết Tuyết Sơn Tam Lão, ngươi đã hất hủi, khinh thường ta. Lúc đó, ta thề sẽ giết ngươi và đã quật ngã ngươi bằng hương mê trong chiếc khăn hồng. Nhưng một con xú nữ, gương mặt sần sùi đã giải thoát cho ngươi...

Nàng bật cười lạnh tanh, cặp mắt long lanh dữ tợn:

- Bây giờ thì chỉ có trời cứu... Người nhất định phải chết dưới tay ta thôi, gã trai kiêu ngạo kia... hãy sẵn sàng chờ chết.

Lục Siêu Quang nhớ lại tất cả.

Chàng cười gằn:

- Vậy nàng giết ta đi.

Thanh kiếm bỗng loang loáng trên tay Tuyết Vân là Vô Hư Thần Kiếm, mà Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội đã tước đoạt của chàng nơi động phủ, sau khi hại chàng bằng rượu độc.

Thôi, còn gì nữa mà mong...

Lục Siêu Quang đành nhắm mắt chờ chết.

Vút một cái, ánh thép ngời lên khủng khiếp. Nhưng lưỡi kiếm vừa chạm mái tóc chàng thì khựng lại...

Cánh tay Tuyết Vân bỗng run run.

Lục Siêu Quang mở mắt ra:

- Kia, nàng chưa giết ta, còn chờ gì nữa?

Tuyết Vân nhìn chàng trai trần trối...

Rồi nàng buông tiếng thở dài náo ruột:

- Ôi, sao ta không thể giết được kẻ vô tình đáng ghét này?

"Soáng..."

Thanh Vô Hư Thần Kiếm rơi xuống sàn đá lạnh, còn thân hình nóng hổi của Tuyết Vân ngã đè lên Lục Siêu Quang.

Yêu và hận, kể từ ngày gặp được chàng trai này ở rừng tùng mà không trọn niềm hoan lạc, Tuyết Vân vừa muốn yêu thương, vừa muốn giết chết chàng vì căm hận. Bởi chàng thờ ơ lạnh nhạt, còn nàng là gái thật khó tổ tình.

Lục Siêu Quang lúng túng nhìn thanh kiếm dưới đất và người đẹp trên mình. Hương thơm quyến rũ của người con gái làm Lục Siêu Quang lâng lâng với cảm giác khó tả. Những sợi tóc mềm của nàng buông rơi trên má, ve vuốt trên cổ chàng êm ái như nhung. Lục Siêu Quang bàng hoàng trong giây lát... Nhưng chàng cố định thần, gượng lê cánh tay đẩy Tuyết Vân ra, rồi lăn mình vào vách động.

Tuyết Vân vẫn nhìn chàng không chớp mắt, một ánh nhìn trộn lẫn yêu thương chua xót hận thù...

Để bớt căng thẳng, Lục Siêu Quang lên tiếng hỏi:

- Nơi đây là đâu vậy?

Cô gái đáp:

- Đây là thạch lao.

Lục Siêu Quang rung mình. Thì ra chàng đã bị giam vào ngục đá của Hoa Nguyệt Hội, sau khi công lực tiêu tan bởi chung rượu độc. Ôi, thật là tủi nhục.

Chàng bực tức gằn giọng:

- Hừm, ta sẽ giết hết bọn Hoa Nguyệt Hội các ngươi. Nơi đây chấp chứa từng cặp thanh niên nam nữ, chẳng giống một võ phái nào, chỉ là một lũ dâm dật gớm ghê.

Tuyết Vân bĩu môi:

- Thân ngươi chết đến nơi rồi, còn hăm he giết ai nữa?

Lục Siêu Quang cũng phải nhận rằng nàng nói đúng. Chàng đã bị tiêu tan công lực, thân hình đứng không vững, còn đòi giết kẻ khác thì thật là chuyện lộng ngôn.

Nhưng chàng vẫn nghiến răng:

- Nếu ta chưa chết, sẽ có ngày ta giết sạch các ngươi.

Tuyết Vân bực tức:

- Rồi ngươi sẽ được chết ngay thôi mà...

Lục Siêu Quang quắc mắt:

- Đừng nhiều lời. Ta đã sa cơ, muốn giết cứ việc ra tay.

Cô gái bỗng bụm mặt, thiếu não:

- Giết hay tha chàng, không phải quyền hạn của ta.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Hồi nãy nàng nhất định đòi giết ta, sao bây giờ nói nghe lạ vậy?

Tuyết Vân như có gì trào lên cổ họng, nói chẳng nên lời. Nàng cứ thút thít khóc.

Lục Siêu Quang hỏi dồn:

- Vậy ai có quyền giết ta?

Cô gái ghen ngào:

- Người đã giam chàng vào thạch lao này.

Chàng gật gù:

- Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội?

Tuyết Vân gạt nước mắt:

- Đúng vậy, bởi chàng là đồng bọn với đại hiệp Khuru Lôi Chấn.

Lục Siêu Quang bàng hoàng thầm nghĩ: "Thật quái lạ, Khuru Lôi Chấn là lão hiệp trao thanh kiếm Vô Hư cho ta dưới vực Ma Phong, dặn trao cho con gái là Khuru Tuyết Vân. Sao Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt lại biết rõ thanh kiếm này, và cho ta là đồng bọn với Khuru Lôi Chấn?"

Chàng buông thêm câu thăm dò:

- Vậy sao bà ấy không giết quách ta cho rồi?

Tuyết Vân nhìn chàng trai:

- Vì người ta còn chờ bắt luôn được Khuru Lôi Chấn để giết luôn một thể. Bởi mười chín năm trước đây, Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lôi Chấn bị rơi xuống vực thăm Ma Phong, tuyệt tích giang hồ. Nay chàng đem thanh kiếm Vô Hư về đây, người ta chắc Khuru Lôi Chấn đã cùng chàng trở về khuynh đảo võ lâm, nên cần rình bắt luôn cả hai người mới trừ được đại họa.

Đang trong con nguy hiểm mà Lục Siêu Quang cũng bật cười bởi sự hiểu lầm của bọn Hoa Nguyệt Hội. Đại hiệp Khuru Lôi Chấn đã vùi thây dưới tử vực, còn đâu cho chúng rình bắt.

Tuy vậy, chàng vẫn hỏi tiếp:

- Quái lạ, sao hội trưởng tin rằng Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lôi Chấn sẽ tới đây mà rình bắt?

Tuyết Vân trở vào thanh kiếm:

- Bốn hội sẽ rao trên chốn giang hồ là đã bắt được Hắc Diêm Vương và Vô Hư Thần Kiếm, chắc chắn Khuru Lôi Chấn sẽ tìm tới đây mong giải thoát cho chàng, và ông ta sẽ sập bẫy luôn.

Thật là chuyện khôi hài, Lục Siêu Quang thầm nghĩ trong đầu, vì bọn ma đầu này đã lắm to.

Chàng cười lạt:

- Nhưng nếu Khuru đại hiệp không đến đây thì sao?

Giọng cười của Lục Siêu Quang làm cô gái khó chịu. Nàng đổi thái độ với những lời gay gắt:

- Thì ngươi sẽ bị nhốt ở nơi này mãi mãi cho tới khi bốn hội bắt được lão già họ Khuru.

- o O o -